

Dagbladets navnkundige journalist, salige Arne Jensen, skrev i sin tid artikelserien ”Jensens Hjørne”. Artiklerne stammer fra et righoldigt liv i Roskilde, hvor Arne Jensen lærte byen og dens borgere at kende på en mængde forskellige måder. Artiklerne er krydret med mange anekdoter og personlige oplevelser – og er på denne måde med til at skrive en slags byhistorie, om en provinsby, der fik vokseværk gennem 40’-, 50’- og 60’erne, men hvor livet alligevel gik sin vante gang. Markvardsens Boghandel udgav i nogle år bøger med udvalgte artikler fra ”Jensens Hjørne”. I bøgerne omtales en mængde kendte borgere i Roskilde med Arne Jensens diskrete humor. Denne artikel stammer fra ”Jensens Hjørne” årgang 1983.

En kirkens mand på en 650 kubik-motorcykel

Kirken og jeg har altid haft et ambivalent forhold, hvilket ifølge ordbogen skulle betyde noget i retning af at indeholde to modsatte tendenser. Hvad det så vil sige, er jeg ikke rigtig klar over.

Men jeg ved i hvert fald, at jeg i sin tid gjorde et ihærdigt forsøg på at behage kirken og Vorherre. Det skete, da jeg som vistnok 9-årig, opdraget i et grundtvigsk hjem, pludselig fandt på - da jeg var helt alene - at sige højt og inderligt »Sgu, for fanden« og endnu værre ord.

Samvittigheden tyngede mig så meget, at jeg - stadig alene - som en undskyldning til Vorherre - satte mig til at synge »Nu titte til hinanden, de fagre blomster små«. Derefter havde jeg det bedre.

Men mit positive forhold til kirken kom først langt senere. Det var, da pastor Arnberg gav mig en øretæve under konfir-mationsforberedelsen, senere da domprovst Ege i min egen-skab af referent satte mig ind i begravelsesteknikken og sidst, da jeg traf Viggo Kanding.

Det er ham, dette hjørne skal handle om. Det, jeg vil fortælle om Viggo er, at jeg har kendt ham i masser af år og i mange forskellige sammenhænge, som en tidligere statsmi-nister ville have udtrykt det.

Viggo har som organist og leder af Roskilde Koncertkor givet mig og mange andre oplevelser i blandt andet domkir-ken, måske specielt dens riddersal. Det skal han have tak for. De, han synger for, siger, at han er inspirerende som dirigent, og det hævdes også, at han klarer orgel, klaver og et eller andet tredje instrument, hvis navn jeg på grund af førtidsfor-kalkning ikke kan huske. Men i hvert fald er han suveræn på området, hvad kvalificerede folk som Knud Hovaldt og andre pompøse personer kan bekræfte.

Hvornår jeg traf Viggo første gang, kan jeg ikke huske. men det må have været under hans årelange studium til præst. Dengang havde han også andre interesser og startede sammen med den nordiske mester i sværvægtsboksning, Claus

Schunck, samt ingeniør Jeppe Petersen, restaurant Kælderhal-sen og Grisen i Hersegade.

Her oplevede jeg, at han med den flid, der også kendeteg-nede hans teologiske studier, lærte det ædle kortspil, Sjavs. Jeg har iøvrigt aldrig været ude for så dårlig en taber som han. Han kunne vist ikke forstå, hvorfor Vorherre, der dog er hans arbejdsgiver, havde svigtet ham.

Viggo har mange facetter, og i Hvalsø-Særløse pastorat kan man glæde sig over hans prædikener.

Jeg blev også glad en aften. Det var da jeg overlevede en køretur med ham på hans nyerhvervede 650 kubikcentimeters Kawasaki-motorcykel. Jeg kom intentanende gående ud fra DAGBLADET's redaktion ved 22-tiden, da Viggo i læder-jakke og med behørigt visir bremsede og inviterede på en øl på Bryggerhesten. Nu er jeg i forvejen på grund af hans - for at sige det rent ud - lidt forvirrede temperament meget nervøs for at færdes med ham i trafikken, og det med motorcyklen kunne jeg slet ikke overskue.

Jeg tog imidlertid mod til mig, sprang op bagpå, omklam-rede pastoren om livet, hvorefter vi drøned ned gennem Hersegade og videre ad Algade. Han kørte vist over for rødt. Det gik helt igennem fint, men det eneste, jeg ikke brød mig om, var, at han under den kortvarige tur sad og glad nynnede »Nærmere Gud til dig«.